

viste Ægne af Jylland er steget i den Grad, saa at deres Arbejde under nærværende ringe Priser paa Korn og Kreaturer fortiden kun daarligt svarer Regning for Huusbonden i Sammenligning med hvad det koster. Det forekommer mig i lige Maade at være vist, at selv det Tjenesttyende, der tjener for en Løn, der under nærværende Forhold maa antages at være moderat, ved Aarets Udgang meget ofte har en langt større Sum i Behold eller en langt større Netto-Indtægt end mangan Bonde, der har Gaard og Grund. Og da Skatterne for Diebliffet ikke synes at ville blive mindre trykkende at bære, men maaskee snarere mere, og da man tilmed har medtaget de mindste Hartkornseiere i Beskatningen, saa indseer jeg virkelig ikke hvorledes Tjenestefolkene under disse for dem saa gunstige Omstændigheder skulle gaae aldeles frie for Beskatning. Vel har jeg hørt den Paaastand blive gjort gjældende, at hvis man beskattede Tjenestefolkene, da maatte man frygte for, at endeel af disse vilde undlade at tage fast Tjeneste og søge at ernære sig ved Dagleie; men deels antager jeg, at denne Frygt er ugrundet, da Beskatningen kun er een Gang for Alle, deels mener jeg ogsaa at der kunde sørges for, at saadanne, som ernærede sig som Dagleiere, bleve beskattede. Afgjort forekommer det mig, at hvis man forkaster denne S, da vil der opstaae en ikke ringe Misforholdelse paa flere Steder i Jylland, og jeg kan virkelig heller ikke skjønne andet, end at en saadan Misforholdelse — naar man kender Forholdene — er vel begrundet. Jeg vil desaarfag for mit Vedkommende stemme for Paragraphen og kan ei Andet, end ønske at Pluraliteten af Thinget vil gjøre det samme.

Schack: Jeg maa tilstaae, at, da jeg først saa nærværende Forslag, faldt det mig ikke ind at tage Ordet derom; men da jeg har hørt flere dele samme Mening som den sidste ærede Taler, og da vi desuden tidligere have seet, at Forslaget om de 2 Skpr. Hartkorns Beskatning, der tildeels gaaer i samme Retning, er blevet antaget, saa skal jeg dog tillade mig at fremføre nogle Bemærkninger derimod. Jeg skal først bemærke, at man neppe bør drage nogen Analogi fra Bestemmelsen om de 2 Skpr. Hartkorn; thi som det allerede vil

være flere Medlemmer bekendt, vil der ved 3die Behandling blive stillet et Forslag til Retableringen af det Oprindelige, og da der ved den vil være et betydeligt større Antal Medlemmer tilstede end ved hiin anden Behandling, er det temmelig sandsynligt, at Sagen kan faae et andet Udfald; i ethvert Tilfælde maa jeg desuden gjøre opmærksom paa, at den Analogi ligger nærmere, som kan drages fra Bestemmelsen om, at Embedsmænd, der have under 200 Rbd., ikke ere beskattede, ligesom ogsaa den Analogi, som kan drages fra Bestemmelsen om de 2 Commercelæsters Ikke-Beskatning. — Anden lignende privat Fortjeneste bliver heller ikke beskattet, og jeg seer dog ikke, hvorfor man skal beskaffe f. Ex. den Huuslærer, som har en fast Condition med aarlig Løn, fremfor den, der tjener sit Ophold ved Manuduction, Information og deslige; men et saadant Forslag til at beskaffe Studenternes Informationer er her dog ikke fremkommet. — De ærede Forslagsstillere have gjort et Slags Forsøg paa at opstille en Scala. Jeg kan ikke nægte, at ogsaa denne forekommer mig særdeles uheldig; den er i og for sig selv meget høi, forsaavidt den paalægger 2 Sk. af hver Rbd., naar Lønnen er over 25 Rbd., ja endog 4 Sk. af hver Rbd., naar Lønnen er over 100 Rbd. Sammenligner man dette med Bestemmelsen om, at Embedsmænd, som have indtil 500 Rbd., kun skulle svare 1 pCt., saa vil man see, hvor overordentlig betydelig den lavere Gage her er beskattet i Forhold til den høiere. Jeg skal desuden særlig gjøre opmærksom paa den underlige Inconsequents, der kommer frem, idet den Person, der har 100 Rbd., kommer til at svare 2 Rbd. 8 Sk., hvorimod den, som har 101 Rbd., kommer til at svare 4 Rbd. 20 Sk., og altsaa i Resultatet faaer mindre, og efter Forholdene ikke saa lidet mindre end den, som har 100 Rbd. Der er overhovedet den samme Indvending at gjøre mod denne Skat, som mod Skatten paa de 2 Skpr. Hartkorn, det er af den Slags Skatter, som i Virkeligheden ikke kunne gavne Staten betydeligt, men som derimod i høi Grad kunne bebyrde de Individer, paa hvilke den falder. Da de ikke have Andet end, som man siger, fra Haanden i Munden, bør de i det Hele